

Alice Broadway

Semne

Traducere din engleză de Anca Zaharia

Capitolul unu

Mă izbesc cu bărbia de pietriș; îmi mușc limba.

Piciorul de pe spatele meu este al lui Jack Minnow. Apasă mai tare, bucurându-se de imaginea unui nou adept forțat să venereze. Scuip sânge și țărâna de pe buze, iar piciorul gol al primarului Longsight e împroșcat cu roșeață. Se apieacă și-mi șoptește.

— Bine-ai venit acasă, Leora! Am atât de multe să-ți spun!
Scuip încă o dată, de data asta țintindu-l pe el.

Mulțimea — la o distanță respectabilă de liderul ei — mă vede aplecându-mă. Și își strigă aprobarea... nu bucuria că m-am întors, ci jubilarea că primarul Longsight stă deasupra mea, deasupra ei, conducându-și oamenii. Un om transformat în divinitate.

Credeam că suntem în siguranță, credeam că totul e nou. Credeam că Longsight era mort.

Jack Minnow, cu mâinile lui puternice, mă ridică în picioare, mă prinde de păr și-mi ține capul nemîșcat. Mă întoarce să privesc oamenii orașului care fac liniște cât să asculte. Mă holbez la mulțime, la oamenii pe care îi credeam prietenii mei. Oameni cu care am crescut. O caut cu privirea pe Gull. Nu o zăresc.

— Iat-o pe trădătoare! zice Longsight cu voce triumfătoare. Iat-o pe cea care ne-a adus dușmanul la ușă și un asasin în piață.

Un mormăit îngrozitor se ridică din turma de oameni adunată acolo. Primarul așteaptă să se potolească.

— Dar, prieteni, ceea ce a pus la cale pentru a face rău, eu am folosit pentru a face bine. Mi-a planuit distrugerea, și totuși eu mi-am construit învierea. Există un țel mai înalt și nici măcar planurile mărșavale ale unei trădătoare nu pot opri destinul adevărat. Nu fiți îngrijorați sau speriați! Am învins.

Dau din cap, dar regret că am făcut-o când simt degetele lui Minnow încurcate în părul meu și durerea și usturimea din gura-mi rănită. Minnow îmi dă drumul la păr și mă apucă de braț, trăgându-mă cu el spre ușile întunecate ale clădirii guvernului.

— E timpul ca noi să discutăm, spune primarul Longsight în timp ce ne urmează înăuntru.

Capitolul doi

Felul cum mă studiază primarul Longsight nu e nou pentru mine. Dar de data asta e diferită. De fiecare dată până acum, a avut întotdeauna nevoie de mine, măcar puțin. A avut nevoie de mine să merg în Featherstone; eram singura care putea trece neobservată ca spion al lui. Și a avut iar nevoie de mine când a vrut să mă afișeze drept marioneta lui. Acum mă tem că nu are nevoie de mine deloc.

Mi se întoarce stomacul pe dos pe măsură ce mirosurile din cameră se învârt în jurul meu. Piele și sudoare și cărți necitite și lemn lustruit. Un intens iz metalic mă face să mă gândesc la arme — lame ascuțite —, dar, când îmi umezesc buzele cu limba umflată, îmi dau seama că e doar miroșul săngelui. Mă voi obișnui cu asta.

Stau acolo, picioarele îmi tremură. Îi simt respirația lui Jack Minnow în ceafă, dar nu mă ține și nici nu încearcă să-mi limiteze mișcările — nu prezint nicio amenințare, nu mai prezint. Aș putea încerca să fug, dar aş fi oprită înainte să ajung la ușă. Pe lângă asta, am obosit să fug — pare că nu ajung nicăieri.

Se vede o satisfacție de felină pe chipul lui Longsight. S-a infășurat într-un halat vișiniu și stă tolănit în fotoliul

lui, picior peste picior, cu cotul pe brațul fotoliului, sprijinindu-și bărbia în mâna. Zâmbește larg și clipește încet... de parcă ar detine un secret care le e ascuns muritorilor de rând. E în viață. E imposibil, de necrezut și totuși...

— Nu mă întrebă care e secretul meu? zice ridicând din sprânceană, înclinând capul într-o parte și examinându-mă. Cu alte cuvinte, nu ești impresionată căcar un pic? Nu în fiecare zi se întoarce cineva la viață.

— Sunt impresionată de ranchiuna ta.

Mă uimește cât de calmă și sigură îmi e vocea. Nu îndrăznesc să-i arăt cât de șocată sunt... și că mi se pare aproape imposibil să procesez tot ce văd.

— Sunt impresionată că ai jucat un asemenea joc la o scară aşa mare, adaug eu. Dar, pe de altă parte, îți place să păcălești oamenii. Nu ai inviat! spun și zâmbesc acru. Singurul miracol de aici este că ei te cred.

— Și tu, nu.

Nu este o întrebare, iar fața lui se cufundă într-o dezamăgire profundă. După un timp se ridică și ocolește masa, venind spre mine. Surprind bucați din pielea lui frumoasă în timp ce halatul i se mișcă. Pare aproape luminat: lucește stins, ca un tăciune care mocnește. Am senzația că, dacă l-aș atinge, mi-ar arde pielea.

— Îmi pare rău că te-ai îndoit de mine, îmi zice și rămâne aproape de mine, suficient cât să-i simt căldura corpului. Dar uite, adaugă și își aruncă halatul de mătase deschizând brațele larg, ca eu să văd fiecare urmă de cerneală, fiecare contur de mușchi. Ai văzut săngele. Ai urmărit atacul.

Încerc să nu mă gândesc, îi spun memoriei mele să nu retrăiască momentul, dar e prea târziu, și-l văd înjunghiat la pământ, cu săngele șiroind. Văd figura acoperită

a Sanei, triumfătoare. L-a omorât... Sau cel puțin credem...

— Îți amintești dimineața aia, văd pe fața ta. Privește-mă, Leora! Privește-mă acum!

Cicatricea e imposibil de ratat.

O linie mai întunecată în acel loc delicat de sub coaste și o urmă rozalie. Mai mare de trei degete. O rană fioroasă, furioasă. Ar fi trebuit să fie mort. A fost mort.

— Cum?

Voceabia abia mi se aude. Întind o mâna.

Longsight râde încântat. Minnow stă chiar în spațele meu.

— Nu-l atinge! mă avertizează el.

— Oh, haide, Jack, spune Longsight. Las-o să mă atingă, las-o să mă studieze! Până la urmă, e singura cale să credă; și știi cât de mult ador să am un nou adept.

Mă privește, provocându-mă să spun nu... dorindu-și să spun da.

Înainte să-mi dau seama ce fac, mâna mea atinge pielea lui caldă. Îngenunchez pentru a privi mai deaproape, apăsând aproape de rană și uitându-mă în sus la Longsight să văd dacă tresare sau se retrage de durere, dar îmi zâmbește cu beatitudine de sus de parcă interogarea mea e un act de venerație.

E doar o cicatrice, îmi spun. Dar asta... asta e cicatricea unui om care a fost omorât.

Capitolul trei

Momentul delicat în care ating cu degetele pielea primarului Longsight este întrerupt brusc când cineva lovește cu putere în ușă. Longsight își trage halatul pe el de parcă mi-ar fi arătat doar niște tatuaje noi, iar Minnow se duce să deschidă, vorbind încet. Mă ridic, frecându-mi genunchii unde covorul mi-a lăsat scame pufoase pe pantaloni. Ușa se închide și Minnow, ca un câine, atacă, mâna lui la gâtul meu, țintuindu-mă de raftul cu cărți.

— Ai adus un neînsemnat în Saintstone? Cum îndrăznești să pângărești orașul ăsta?

O găsiseră pe Gull. Frica fierbinte mă învăluie, frică ce nu are nicio legătură cu Minnow. Gull nu va supraviețui niciodată furiei din Saintstone.

— Ajunge, Jack, spune Longsight tăios și Jack Minnow se potolește, dar continuă să gâfâie, respirația lui fierbinte atingându-mi fața.

Mâna nu i se mișcă. Primarul se apropie, de parcă ar cerceta prada adusă de vânător.

— Un neînsemnat? meditează Longsight. Oh, Leora, credeam că ești deșteaptă. Aducând un neînsemnat aici, nu fac decât să te declari dușmanul nostru.

Încerc să înghit, dar gâtul îmi e strâns și mă doare, cu mâna lui Minnow înciftă în el. Nu pot să-i răspund.

— Ne-ai întinat puritatea. Și nu i-ai făcut nicio favoare prietenei tale. Credeai că va fi tolerată aici? Totuși..., zice și se uită la mine gânditor. Trebuie ținută în siguranță, departe de locuitorii orașului. Pentru moment. Voi vorbi cu ea.

Brusc, Jack Minnow îmi dă drumul. Îmi frec gâtul. Primarul Longsight m-a prins deja în pânza lui de păianjen, dar acum, știind că o are pe Gull, rămân împietrită. Chicotește și se aşază din nou la biroul lui, abia ascunzându-și plăcerea când îmi privește obrajii arzând și ochii scânteind de lacrimi de furie.

Ce speră să câștige de la mine? Ce-și poate dori mai mult? Are deja devotamentul oamenilor — îl iubeau înainte, dar acum, că a păcălit moartea, îl adoră. Are toată puterea și prestigiul de care ar avea cineva vreodată nevoie și tot nu e suficient.

Își ține capul înclinat de parcă-mi hotărăște soarta.

— Am planuri pentru tine, Leora Flint. Ne bazam pe întoarcerea ta, te așteptam: mereu te întorci. Și acum, că ești aici, pot începe cu adevărat... Dar răbdarea este cheia. Nu e nicio grabă.

Privirea îi e meditativă. Înghit în sec și mă uit la Minnow — el nu vorbește. Primarul Longsight mă examinează cu răceală și, în cele din urmă, oftează.

— Ne vei fi de mare folos în timp. Întrebarea este: ce fac cu tine acum?

Arată din cap spre Minnow:

— Trimit vorbă după Mel, spune-i să fie pregătită la ușile de jos.

Minnow ieșe.

— Vreau să văd pe mama, îl anunț.

Primarul Longsight râde.

— Frumoasă încercare, Leora. În primul rând, nu ai de ales. Și în al doilea rând, mama ta nu va veni. Chiar dacă am chema-o, ar refuza să te vadă.

Vorbe, doar vorbe, mă gândesc. Cuvinte menite să mă rănească și să mă sperie.

— Nu cred aşa ceva, spun calm în timp ce inima mi-o ia la trap și genunchii îmi tremură.

— Nu prea ești simpatizată în Saintstone, Leora. Ești o trădătoare care a adus neînsemnată în mijlocul nostru.

— Ea nu crede asta. Mă cunoaște.

— Cunoaște suferința îngrozitoare din cauza ta. Este disprețuită și respinsă din cauza ta. Un paria în propriul oraș. Și-atunci nu-i deloc de mirare că te-a denunțat. Nu i-ai adus decât necazuri... măcar las-o în pace, Leora!

Tac. Mama nu m-ar denunța niciodată. Nu ar face-o. Atâtă lucru știi.

El îmi zâmbește cu blândețe:

— Ar fi mai ușor dacă ai accepta că nu mai ai mamă. Vei sta unde-ți ordon eu.

— Sunt prizonieră? întreb, și Longsight ridică din sprânceană.

— Prizonieră? Oh, sună cam grosolan. Hai să spunem că vei rămâne aici ca musafira mea. Astă dacă-ți pasă de prietena ta neînsemnată.

Mintea mea înoată de parcă eu sunt epava și privesc toate lucrurile la care țin plutind în depărtare, scufundându-se în adâncimi. Minnow se întoarce și-i face un semn scurt din cap lui Longsight.

Longsight zâmbește indiferent în timp ce se ridică și își aşază halatul.

— Hai la o plimbare cu mine, Leora!

Minnow mă ține strâns cu o mână de umăr, cu cealaltă de încheieturi. Mă așteptam ca mersul primarului Longsight să fie rapid și țintit, dar el merge încet pe holurile din clădirea guvernului, dând din cap grațios către personalul care se lipește cu spatele de pereții lambrisatai cu lemn. În contrast cu prezența lui relaxată, Minnow pare masiv și stângaci.

— Nu-ți pot spune cât de bine e să nu te mai temi de moarte, bâiguie Longsight în timp ce merge.

— Crezi că vei trăi pentru totdeauna?

Nu-mi pot ascunde disprețul din voce. Longsight abia ridică din umăr, de parcă ar spune: *sunt aici, nu?*

— Deci... ce ai făcut? Cum ți-a reușit acest presupus miracol? A fost nevoie să spui cuvinte magice sau să treci prin niște ritualuri?

Par indiferentă, sarcastică, dar sunt chiar disperată să știi ce s-a întâmplat, cum de merge pe lângă mine, când ar fi trebuit să fie jupuit și transformat într-o carte de piele.

— Ah, în sfârșit ți-am stârnit curiozitatea! Știam că nu va dura mult. Îți voi spune bucuros ce s-a întâmplat... nu am secrete față de oamenii mei, și încă-mi place să cred că ești de-a noastră, Leora. Dar mai întâi, puțin context.

Tace pentru un minut, cât trezem pe lângă oamenii de pe culoar, și tot ce auzim sunt vocile lor discrete și pașii noștri. Trecem colțul și el reia.

— Una e să cunoști destinul cuiva. Alta e să-l trăiești.

Mă gândesc la toate momentele când mi s-a spus că m-am născut pentru momentul ăsta — că sunt un simbol, un semn, o punte.

— I-am încredințat doar lui Jack cele mai profunde gânduri ale mele, iar tu, Jack, ca un bun ascultător, ai

lăsat scepticul din tine să câștige de fiecare dată, spune el și zâmbește. Îți iert asta, desigur. Nu e ușor să accepți schimbarea.

Se oprește să privească un tablou care e atârnat pe perete, iar Jack se oprește și el, trăgându-mă înapoi ca să nu mă tamponez cu primarul. Tabloul îl înfățișează pe Sfânt, salvatorul nostru, a cărui imagine e în centrul orașului. Îl arată mergând, cu spatele la privitor, pe o potecă lungă. Pământul de sub tălpile lui e la fel de roșu ca un covor întins în întâmpinarea unei figuri regale. Este roșu de la sângele care se scurge de pe trupul lui la fiecare pas — pentru că, desigur, el se întoarce acasă în Saintstone, departe de neînsemnații al căror lider nemeric l-a jupuit drept pedeapsă că le-a dus blandul său mesaj de speranță. Povestea cu care am crescut, povestea pe care am auzit-o aşa de des, încât mi s-a gravat în oase.

Știu o altă poveste acum.

— E o poveste grozavă, spune primarul Longsight în timp ce privește lung imaginea. Chestia pe care totuși nu multă lume o întrebă este: „Ce s-a întâmplat mai departe? Ce s-a întâmplat după ce Sfântul a ajuns în Saintstone?”

— Păi, pentru că știm, răspund eu. A ajuns înapoi acasă, înfășurat în pielea lui ca într-un halat regesc, și a fost primit ca un erou. El este motivul pentru care morții noștri sunt jupiți.

Vocea îmi e periculos de plăcălită. Degetele lui Minnow se strâng dureros pe încheieturile mele. Un avertisment. Dar Longsight zâmbește ușor... făcându-mi pe plac.

— Mă bucur că n-ai uitat. Dar nu la asta mă refer. Ce s-a întâmplat după asta?

Ridic din umeri.

— Nu-mi spune... l-au făcut primar și a fost la fel ca tine?

Longsight adoră să se autoproclame noul Sfânt și, prin urmare, arunc toată ura pe care o am în cuvântul *primar*.

Longsight îi aruncă o privire lui Minnow și încuviatează, iar Jack își răsucrește strânsoarea până când durerea e atât de mare, încât îmi cedează genunchii.

— Nu-mi pune răbdarea la încercare, spune Longsight pe un ton care e detașat și dulce, de parcă ar vorbi cu un cățeluș.

Mă ridic în picioare, cu ochii arzându-mi de durere.

— Îmi imaginez că ar fi fost un primar pe cinste, Leora, continuă Longsight. Dar nu a avut ocazia. A trăit suficient de mult să audă aplauzele oamenilor și să-și spună povestea... dar apoi a murit. Nu povestim asta, pentru că preferăm eroul în locul omului, spune primarul Longsight și începe să meargă din nou. E un truc al povestitorului — dacă lași pe cineva în viață la sfârșitul poveștii, ascultătorul nu trebuie să se gândească la moartea lui. E de bun-simț, dar aşa, nu e spus tot adevărul.

Și are dreptate, mă gândesc. Toată lumea din povești trăiește fericită până la adânci bătrâneți.

Mă face să mă gândesc la o altă poveste: înainte de a afla că aveam o altă mamă, nu am Tânjît niciodată după altcineva. Numai după ce am aflat de Miranda și mi s-a spus povestea vieții și a morții ei mi-a fost dor de ea, atunci am jelit-o. Nu se întâmplase nimic nou — întotdeauna fusese aşa —, dar brusc am simțit apăsarea pierderii de parcă m-ar fi putut băga în pământ. Nimic nu se schimbase, în afară de povestea mea.